

theater à la Pessoa

laten we het verleden
delen als een deken
van eendendons: wie
ligt er met zijn voeten
buiten, wie haalt weer
alles naar zijn kant?

hoe langer geleden
hoe warmer het wordt:
je kan meer vergeven
en meer dan vroeger
kom je tot het besef:
ik ben het, ik besta
uit deze verleden tijd

een grote Portugees
heeft het geschreven:
ons hoofd is een theater
en personages botsen
tegen elkander op,
ze praten in vreemde talen

jij bent de vader, de beul
zonder genade, de tedere
schoot van sprookjes, je bent
al dood waar een moeder stierf

meer woorden heb je nodig
om het weer goed te maken
en praatvaardig verder te gaan
waar het gesprek werd afgebroken

dat is de scherpste kou, nooit
ben je naakter dan in het verzwegene,
in de streling die niet werd ondernomen

scènes blijven zich herhalen
je woont ze bij in je dromen
je mag toekijken op de eerste rij

jouw hoofd is het theater
je hoort de botsende personages
en de regisseur dat zijn zij

Staf De Wilde